

Η τελευταία προσευχή της Αγίας Μακρίνας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η προσευχή της

«Συ Κύριέ μου, έλεγες, εξαφάνισες από μέσα μας το φόβο του θανάτου.

Συ έκανες, για χάρη μας, το τέλος αυτής της πρόσκαιρης ζωής ξεκίνημα της αληθινής και αιώνιας ζωής.

Συ για λίγο καιρό αναπαύεις με τον ύπνο του θα-νάτου τα σώματά μας και πάλι θα τα ξυπνήσεις με τη σάλπιγγα της δευτέρας παρουσίας Σου.

Συ παραδίδεις σαν περιουσία στης γης τα σπλά-χνα πάλι το χωματένιο σώμα μας, που με τα χέρια Σου έπλασες και ξαναπαίρνεις πάλι ό,τι έδωσες στη γη, κάνοντας το θνητό και άσχημο σώμα μας λαμπρό, με την αφθαρσία και τη χάρη Σου.

Συ μας γλύτωσες από την κατάρρα και την αμαρτία, αφού δέχθηκες κι έγινες και τα δύο για τη δική μας σωτηρία.

Συ σύντριψες τις κεφαλές του δράκοντα που με το χάσμα, που έφερε η παρακοή των πρωτοπλάστων, κράταγε γερά από το λαιμό τον άνθρωπο.

Συ μας άνοιξες το δρόμο για την Ανάσταση, συντρίβοντας τις πύλες του Άδη και κατάργησες αυτόν, που ως τότε είχε την εξουσία του θανάτου.

Συ έδωσες σε όσους Σε ευλαβούνται, σαν σημείο δυνάμεως, τον τύπο του Παναγίου Σταυρού Σου, για να νικάμε το διάβολο και ν' ασφαλίζουμε τη ζωή μας.

Πηγή:<http://hristospanagia3.blogspot.gr/>

Θεέ αιώνιε,

Σε Σένα παραδόθηκα από την ώρα που γεννήθηκα,

Εσένα αγάπησε η ψυχή μου, με όλη της τη δύναμη.

Σε Σένα αφιέρωσα και το σώμα και την ψυχή μου από τα νεανικά μου χρόνια μέχρι τώρα.

Συ, Κύριε, βάλε και τώρα στο πλευρό μου φωτεινό άγγελο να με οδηγήσει στον τόπο της αναψυχής, όπου κυλάνε τα δροσερά νερά που αναπαύουν τις ψυχές, μέσα στην αγκάλη των αγίων πατέρων.

Συ που έπαυσες την ισχύ της πύρινης ρομφαίας κι επανέφερες στον Παράδεισο τον άνθρωπο, που σταυρώθηκε μαζί Σου και πρόσπεσε στην ευσπλαχνία Σου, θυμήσου κι εμένα στη Βασιλεία Σου.

Γιατί και 'γω σταυρώθηκα μαζί Σου, αφού για τον άγιο φόβο Σου κάρφωσα τη χωματένια σάρκα μου και σεβάσθηκα τα θελήματά Σου.

Ας μη με χωρίσει το φοβερό χάσμα του θανάτου από τους εκλεκτούς Σου.

Στο δρόμο μου να μη σταθεί ο διάβολος εμπόδιο, ούτε η αμαρτία μου να βρεθεί μπροστά Σου, εάν σε κάτι αμάρτησα από αδυναμία της ανθρώπινης φύσεως με λόγια, με πράξεις ή με λογισμούς.

Συ που έχεις εξουσία να συγχωρείς πάνω στη γη τις αμαρτίες, συγχώρεσέ με, για να αναπαυθώ και να βρεθώ μπροστά Σου, όταν χωρισθώ από το σώμα μου, χωρίς ρύπο ή κηλίδα στην ψυχή μου τη μορφή.

Δώσε να γίνει δεκτή η ψυχή μου στα χέρια Σου, καθαρή και αμόλυντη, ως θυμίαμα ευωδιαστό ενώπιόν Σου.»

Προς τα Ουράνια σκηνώματα

Λέγοντας αυτά σφράγιζε συγχρόνως με το σημείο του Σταυρού τα μάτια της, το στόμα της, και το μέ-ρος της καρδιάς της. Σιγά-σιγά και η γλώσσα της, που φρυγάνιασε από τον πυρετό, δεν άρθρωνε πλέον καθαρά τις λέξεις. Η φωνή της χανόταν, και μόνο με το ανοιγόκλεισμα των χειλιών της καταλαβαίναμε πως προσευχόταν ακόμα.

Εν τω μεταξύ όταν σουρούπωσε και κάποια έφε-ρε φως, άνοιξε ορθάνοιχτα τα μάτια της και βλέπο-ντας προς την ανατολή, έδειχνε ολοφάνερα πως επιθυμούσε να πει την εσπερινή ευχαριστία. Επειδή όμως η φωνή της είχε σβήσει, μόνο με την καρδιά και την ικετευτική κίνηση των χειρών της ικανοποιούσε την επιθυμία της και τα χείλη της τα κινούσε σύμφω-να με την εσωτερική της διάθεση. Σαν αποτελείωσε την ευχαριστήρια προσευχή της, σήκωσε το χέρι στο πρόσωπό της κάνοντας το σημείο του σταυρού, για να δηλώσει το τέλος της προσευχής. Έπειτα, αφού ανέπνευσε βαθιά και δυνατά, μαζί με την προσευχή τελείωσε και τη ζωή της.

Καθώς βρισκόταν πλέον ακίνητη και χωρίς πνοή μπροστά μου, θυμήθηκα τις εντολές της, όσες έδωσε ευθύς από την πρώτη στιγμή που συναντηθήκαμε, λέ-γοντας πως θέλει τα δικά μου χέρια να της κλείσουν τα μάτια κι από μένα να γίνουν οι κανονισμένες φρο-ντίδες για το νεκρό της σώμα. Πλησίασα τότε το πα-γωμένο από τη λύπη χέρι μου πάνω στο άγιο πρόσω-πό της, όσο για να μη φανεί

πως αδιαφόρησα στην εντολή της. Γιατί τα μάτια της δεν είχαν ανάγκη να τα τακτοποιήσει κανείς. Είχαν σκεπασθεί κόσμια με τα βλέφαρά της, όπως γίνεται στην ώρα του φυσικού ύπνου. Τα χείλη της ήταν κλεισμένα όπως έπρεπε και τα χέρια της ήταν ευπρεπώς στο στήθος τοποθετημένα. Και όλο το σώμα της έλαβε από μόνο του την αρμόζουσα θέση, ώστε δεν χρειαζόταν καθόλου ξένο χέρι να το ευτρεπίσει.

(Αγίου Γρηγορίου Νύσσης, Εις τον βίον της Οσίας Μακρίνης, εκδ. Ι.Μ. Αγίων Πάντων, Σπέτσαι, -απόσπασμα- σ. 56-67)